

tőpontján Rakodczay Pál egész könyvet szentelt méltatásának. A Nemzeti Színház elsőemeleti termében 1902-ben tansóségés ünnep keretében felállították Telcs Ede szobrászművész által karrarai márványból faragott mellszobrát s még életében (1904. aug.) emléktábla került máramarosszigeti szülőházára; ugyanott a pályájára vonatkozó emlékek egybegyűjtésére szobát is rendeztek be. 1903. márc. 12-én a színész-kongresszus résztvevői, az egész hazai színészet képviselői a Színészegyesület örökös dísztagjául választották meg. 1904. dec. 1-én a nemzeti színházi első felléptének hatvanadik évfordulóján díszelőadást tartottak, mely alkalommal Somló Sándor igazgató üdvözölte. E jubiláris estén P. 2291-edszer lépett fel a Nemzeti Színház színpadán. 1905-ben, hetvenkilencedik életévében mutatkoztak csak rajta a fizikai hanyatlás tünetei. Sűrűn ismétlődő megbetegedései következtében színpadra többé nem léphetett, visszavonultságában megszállta az elhagyatottság fájdalmas érzése s talán ez bírta rá arra is, hogy egy külföldről hazatért fiatal írónak, Rozsnyay Kálmánnak iránta huzamos időn át tanúsított gondoskodását kései házasságkötésükbe való beleegyezésével találja meg. 1905. dec. 24-én — szembeszállva a családjá s a közvélemény részéről megnyilvánuló heves ellenzéssel — újra férjhez ment. A magánügyekben rendszerint nem tulságosan tapintatos szenzációéhség elől s egyúttal gyógyulás végett is Abbáziába utazott, de onnan még betegebben tért haza s 1906. febr. 25-én napokig tartó haláltusa után elhunyt. Temetése a régi Nemzeti Színház épületéből ment végbe febr. 27-én, óriási gyászoló közönség jelenlétében. Petri Elek ref. lelkész és Somló Sándor igazgató búcsúztatták, majd a Keleti pályaudvaron a kartársak nevében Mihályfi Károly mondott gyászbeszédet s onnan a koporsót Szabadszállásra vitték s a férj családjának sírboltjában helyezték örök nyugalomra. Működését a nemzet köztudata azóta is a magyar színészet történetének legelső vonalába helyezi. Születésének centennáriumán a Nemzeti Színház a »Nagymama« díszelőadásával áldozott emlékeztetésnek s a vidéken is, főleg szülővárosában, kegyeletes ünnepeket rendeztek. A fővárosi Közmunkák Tanácsa az egyik

épülő városrészben uccát keresztelt el nevével. Pályája a magyar színészet hőskorából indult el s belenyult a modern színjátszás bölcsőkorába; nagy hagyományokat indított meg maga is, hatása mindmáig elevenen munkál a színpad legjobbjainak művészetében. (Rédey Tiváár)

Prielle (priell) Lilla, színésznő, (P. Kornélia nővére), sz. 1834-ben, megh. 1877. dec. 17-én, Budapesten. Elismert színésznő volt a vidéken. 1858—1864-iki szezonokban Győrött működött. 1859. ápr. 11-én mint a Nemzeti Színház új tagja a fővárosi közönségnek is bemutatkozott, az »Ő nem féltékeny« c. vj-ban. — Férje: Rónai Gyula, színész. (L. o.)

Prielle (priell) Péter, színész, (P. Kornélia fivére), sz. 1838. jún. 27-én, Máramarosszigeten, megh. 1915. szept. 16-án, Nagyabonyban, Pozsony m. 1855. dec. 15-én lépett a színipályára, Latabár Endrénél. 1871. aug. havában Szatmárra szerződötték. Évtizedeken át a vidéki színészetnek egyik kiváló tagja volt. Működésének utolsó szakában a régi Nemzeti Színháznak több mint tíz évig volt rendkívül szorgalmas és hasznavehető színésze, ahol kollegái körében puritán jellege révén általános megbecsülésnek örvendett. 1898. jan. 1-én ment nyugalomba, mint az Orsz. Színészegyesület tagja, egy év után (1899. ápr. 1.) a Nemzeti Színház is nyugdíjazta. — Első neje: Könczöl Lujza, színésznő, sz. 1854-ben, Pesten. Színésznő lett: 1871-ben, Károlyi Lajosnál. Működött 1880-ban u. o., 1881-ben Lászy Vilmosnál, azután Sággy Zsigmond és Dobó Sándor egyesített társulatánál, 1885-ben Tóth Bélánál, 1887-ben Bánfalvy Bélánál. — Második neje: Fán-csy Emilia, (F. Ilka unokahúga), színésznő, sz. 1852-ben, a pest megyei Tass községben. Színpadra lépett 1879-ben, Miklóssy Gyulánál. Házasságuk 1889. nov. 25-én volt.

Primadonna, (olasz). Az első hölgy. Leginkább az első énekesnő, használatos így is: operett-primadonna és így is: drámai-primadonna. A magyar színészet első primadonnája: Liptai Mária. A Nemzeti Színházban: Déryné, őt követte: Schó-